კვირა. 20 მაისი 1928 წ. № 153 წელიწადი მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტარტაროზი

F-925

ნარევი

ჩემბერლენსა არ ერწმუნა
ამანულა-ხანი—
ჩამოვიდა იგი ჩვენში...
დარჩა დიდი ხანი,..
და ჩემბერლენს კვლავ გაუხდა
ცეცა მოსაფხანი.

—:—

აქედან მინდა გავფრინდე
და ვნახო იაპონია,
რომ დააყენა ძინანში
სისხლის ტბებს და ფონია,
რათა გავიგო ეს საქმე
ვის მიერ მონაწონია.

პირდაპირ უნდა მივიდე
და ვნახო მათი მიკადო
და ვუთხრა:—ფრთხილად, თორემა
მუშტები ისე მიგადო,
რომ ჩინეთიდან ძუნძულით
ფეხით გაქცევა იკადრო.

მაგრამ რაღა იქ წავიდე,
აქ არის კოი(ა)ნაკია...
(ამ სიტყვამ მე მომაგონა
'ხპირტტრესტის კონიაკია,'
მაგრამ ამჟამად ამაზე
რაღა დროს ლაპარაკია).

—:—

იაპონიას აქეზებს
ხმა ხიკხის ინგლისისაო:
— ხომ იცი: ვისაც მოუკლავს
ყვლავ ეხლაც მოჰკლავს ისაო,
და ჩვენ მუდამჟამს ვხოცავდით,
მცხოვრებლებს ჩინეთისაო.

—:—

ვისაც რა უნდა ისა ხთქვას,
სულ სხვაა ჩვენი ტრფიალი:
გვიყვარს ომი და სისხლის-ღვრა,
ხმლებისა ხელში ტრიალი,—
რომ ნაცვლად მოსახლეობის
ჰყოს მინდორი ტიალი.

ჩან-ძო-ლინი პეკინში ზის—
ფერვინ მოვა ჩემზედაო.
გავიხედე, დავინახე
ჩან-კაი-შ ზის ცხენზედაო.
მომიხაგან შარვლის ხვანჯარს
ვერ ვიმაგრებ წელზედაო.

—:—

რუმინეთს ყელზე დაადგა
და ახრჩობს ბესარაბია.
(გადაყლაპვასა ფიქრობდა,
ჰგონა ტკბილი აბია).
უნიადაგო მთავრობას
თავი ზურგს ქვევით აბია

ასე აჯანყდა ვით მუდამ
ყველა მშრომელი, გლეხიო,
გავარდა რისხვა ხალხისა,
როგორც მქუხარე მეხიო,
რომ მოიშორონ ზურგიდან
მთავრობის მძიმე კეხიო.

ბინბარი

ჩეგო

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩეგო—მეტსახელია. ასე იციან ჩვენს სოფელში—ყველას აქვს მეტსახელი.

ჩეგოს თავის დღეში არ ენახა ქალაქი. იგი მუდამ მთაში იყო და ცხვრებს მწყესავდა.

ვინ იცის, ეგებ ვერასოდეს ვერ ენახა ქალაქი, რომ იგი ტერ-ნაწილში არ გაეწვიათ.

სხვა ტოლებთან ერთად, ჩეგო ტფილისში ჩამოიყვანეს.

ყველაფერი აკვირვებდა ჩეგოს.

— ე, როგორ დადის ვერანა! ასე გგონია უკანიდან აწვება ვინმეო!—იკითხა ჩეგომ როცა ტრამვაი დაინახა.—მაგაში ჩაჯდომა ხუთი მანეთი მაინც ეღირება არა?

— ხუთი მანეთი კი არა, ერთ მანეთად მთელ ქალაქს მოივლი. შაური ღირს ბილეთი!

—!?!

—:—

სალამოს ლეგიონის კლუბში ახალ გაწვეულებს კინო უჩვენეს.

ჩეგომ არ იცოდა—რა იყო კინო, კინოს თეთრ ეკრანს რომ უცქეროდა, უკვირდა:

აქ ხალხმა როგორ და სად უნდა ითამაშოს!

ამ ფიქრებში რომ იყო, უცბად ელექტრო-სინათლე ჩაქრა.

ჩეგომ მაშინვე გაიფიქრა:

— ალბად ჩვენი გულადობის გამოცდა უნდათ და შესაშინებლად ჩააქრეს სინათლე!—და ზეზე წამოჰხტა.

— ამხანაგებო!—დაიძახა რიხიანი ხმით.—ეს არაფერია; უნდა გულადობაში გამოგვცადონ და არ შეშინდეთ!

ყველამ ხარხარი მორთო. ამ ხმაურობაზე დარბაზი ისევ გაანათეს.

— ეს არ გაიმეორო, თორემ აქედან გაგიყვანთ!—გააფრთხილა მეთაურმა ჩეგო.

დაიწყო სურათის ჩვენება.

ეკრანზე გადაიშალა ცხოვრება ბორჩალოელ მეცხვარეებისა. ჩეგოს გაუხარდა. აგერ მეცხვარედ მშვენიერი გოგონა... მაგრამ ის ბიჭიც კარგია. დახე, როგორ ეხვევა! უჰ, შენი გულისა... ქალის მამამ ქალაქში ცხვრები გაჰყიდა და სახლისაკენ ბრუნდება. გზაში ვიღაცები ჩაუსაფრდენ. მამაც მოდის. ავაზაკები გამოვარდენ და ეცენ...ა ჰკლავენ...

— ჰაიჰქათ ბიჭებო, უშველეთ, კაცს ჰკლავენ!—წამოიძახა ჩეგომ და ეკრანისაკენ გაექანა.

არ გაუშვეს. დარბაზი გაანათეს. ჩეგოს შერცხვა.

—:—

სამსახურის დასრულების შემდეგ ჩეგო ისევ სოფელს დაუბრუნდა.

ეხლა ის სოფლის კოოპერატივში მსახურობს. ჯარში კარგად შეისწავლა წერა-კითხვა.

როცა ქალაქში ჩამოდის საქონლის საყიდლათ, ნახულობს თავის ყოფილ ლეგიონის ყაზარმას და სიხარულით ევსება გული.

ხოლო როცა კინოშია, სურათის დაწყების წინ ყოველთვის მოაგონდება პირველი შემთხვევა და ჩუმად იცინის.

არკო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტკბილი სიზმარი

მართამ ჩვეულებრივ დილით ადრე გაიღვიძა და გაკვირვებული დარჩა: მისი ქმარი სანდრო ადრიანათ ამდგარიყო, ჩაი აედუღებინა და მართას გამოღვიძებას ელოდებოდა.

— ადექი ქალო, ჩაი დავლიოთ. — ალერსიანად მიმართა სანდრომ თავის ცოლს.

მართას მისი ალერსიანი სიტყვა დიდი ხანია აღარ გაეგონა. სანდროს ალერსი და სიყვარული „თაფლის თვეებს" გაჰყვა.

— მართამ ჩაიცვა და ქმრის ადუღებულ ჩაის შეექცევა.

—:—

მართას ზედმეტი ნამუშევარი ერგებოდა თავის დაწესებულებიდან.

მეოთხე საათი იყო, როცა მოლარესთან მივიდა ფულის მისაღებად, მაგრამ მართამ იცოდა, რომ ფულის გაცემა მხოლოდ ორ საათამდე სწარმოებდა, შემდეგი სიტყვებით მიმართა მოლარეს:

— თუ შეიძლება, ეს განცხადება აქ დაიტოვეთ და ფულს ხვალ მივიღებ.

რატომ ეხლა არ გინდათ მიიღოთ?

— ეხუა დაგვიანებულია. ფულის გაცემას ხომ ორ საათამდე აწარმოებთ...

— კი, მაგრამ არა უშავ-რა, იქნებ როგორა გჭირდება.—უთხრა მოლარემ და კუთვნილი ფული მისცა მართას.

მოლარის ასეთი თავაზიანობა მართას ძალიან გაუკვირდა და კმაყოფილი წავიდა ამბულატორიაში.

მართა ჯან - ღონით გატეხილი დედაკაცი იყო და ავადმყოფობდა.

სანამ ამბულატორიის კიბეებს აივლიდა, ორჯერ დაისვენა, ძალიან დასუსტებული იყო.

— დამავიწყდა, დამზღვევი წიგნაკი ვერ წამოვიღე თან და ხვალ რომელ საათზე შეიძლება მოვიდე? — ჰკითხა მართამ ექიმს. — რა უშავს, თუ ეხლა თან არ გაქვს დამზღვევი წიგნაკი. ავადმყოფი დედაკაცი მეორეთ ხომ არ უნდა გატარო. — უთხრა ექიმმა და გულდასმით გასინჯა ავადმყოფი მართა.

ამ ამბავმა უარესად გააკვირვა მართა.

ამბულატორიიდან გამოვიდა და კოოპერატივისაკენ გაემართა.

კოოპერატივთან რომ მივიდა, ნოქარი კლიტეს ადებდა კოოპერატივს და სახლში წასასვლელად ემზადებოდა.

— ეხ, ტყუილად ვიარე, ვერ მოუსწარი. — ჩაილაპარაკა მართამ და დააპირა უკან გაბრუნება.

— რა გინდა, დედი მობრძანდით, - უთხრა ნოქარმა, გააღო კოოპერატივი და მიჰყიდა რაც მართას უნდოდა.

მათი ცხოვრებიდან

ცოლი (თავისთვის):—**ჰმ! დიდი საქმე! ორი ქმარი კი არა, მგონი ხუთმეტიცა მყავს, მაგრამ ამით მაინც არ ვიკვეხი!**

ქმარი (ესეც რა თქმა უნდა თავისთვის):— **ჰმ! დიდი საქმე! ხუთი ცოლი კი არა, მგონი ათიც კი მყავს, მაგრამ ამით მაინც არ ვიკვეხი!**

მართა მეტის -მეტად გაკვირვებული დაბრუნდა სახლში და ქმარს უამბო ყველაფერი. ქმარმა გულიანად გადაიხარხარა და... მართას გამოეღვიძა.

— ეს! სიზმარი ყოფილა! — გაიფიქრა გულდაწყვეტით მართამ და მეორე მხარზე გადაბრუნდა დასაძინებლათ ეგებ კიდევ დამესიზმროსო.

წკეპლა.

ფიქრები მიწის ძვრის შემდეგ

ვაი თუ კიდევ გაექანა!? მეტი არ უნდა... გამჭეჭყავს უსათუოდ. ჩვენი სახლი პირველი მსხვერპლი იქნება მთელს თბილისში. პირველი იგრიალებს, არ უნდა ლაპარაკი.... მეზობლის სტატისტიკით ნიკოლოზ მეორეს ტახტზე ასვლის დღიდან არავის შეუკეთებია...

ვაი, ვაი, ვაი! ატა-ტა-ტა! მგონი გაექანა!... ყოჩაღად შენ გლახავ! რა გაექანა, არაფერიც არ გაქანებულა.. დაიძინე!

ჰო! დაიძინე! კარგი ამბავია! სულ ძილის გუნებაზე ვარ აი! მოიცადე? სახლის პატრონიც ხომ დაიღუპება? ჯანი გავარდეს!!! გაექანოს... მეც, მარა—მასაც! მაგან გამიშრო სისხლი. სამზარეულოში არ მიშვებს, „ვიწროთა ვართო". სახლი რომ დაახვავდება თავზე, მერე უფრო განიერად იგრძნობს თავს.

წყლის ფული! წყლის ფული! წყლის ფული! წყალმა და მეწყერმა წაიღოს მაგ მაჯლაჯუნა!.. სული ამომართვა...

— შენ გენაცვალე დაჰკარი ერთი მაგრად ისე, რომ სულ გული ჩაახეთქე. მე რაც მომივა მომივა, მომივიდეს ჯანდაბას ჩემი თავი!

ფული! ბინის ფული! ფული! ეშმაკმა წაიღოს მაგის სული! ტვინი ამოიღო თავში... შემაძულა ჯამაგირის მიღება.

ოცდაათი მანეთი ამ კუბოში! ისიც ძველის ძველ კუბოში? ამ ერთ ციდა მიქვესკნელებულ ოთახში? დაინგრეს მაგის ღმერთიც ავატირე!..

რას ჩურჩუტობ კაცო! გაჩერდი! თავი თუ მოგძულდა, გადახტი მტკვარში! თუ კი ფიქრობ, რომ შენ გადარჩები და სახლის პატრონი დაიღუპება? რა მოჰკლავს მაგ თარსს. მთელი სახლი რომ თავზე დაალაგდეს, საიდაც გაძვრებ-გამოძვრება, ნახავს ხვრელს, ამოყოფს თავს ფირთხასავით და მოგაყვირებს: „ფული! ფული! ფული! არ გაბედო „გასავეცკება", თორემ ფეხისალაგს დაგიჯეტავ!

ვაი! გაექანა მგონი! არა. არა! რაღაცას გული ცუდს მეუბნება. მგონი უნდა დავიღუპო ამელამ.

მერე რამდენს გაუხარდება ჩემი დაღუპვა!? სახლის პატრონი ჩოთქში არ არის ჩასაგდები! ის ხომ იდღესასწაულებს ჩემს სიკვდილს. ჩემი ოთახის ნანგრევებში მეორე დღესვე „ატსტუპნოის" აიღებს... ეს ხომ უდავოა?

ჩვენი გამგე უსათუოდ ტელეფონით დაურეკავს თავის ცოლს, რომ უკვე განთავისუფლდა ადგილი და სასწრაფოდ გამოგზავნოს მისი დეიდაშვილი. ვიცი... მეორე დღეს ჩემ ჩოთქზე ეფიზოს დეიდაშვილი დაიწყებს რაკუნს... დიდი ხანია გამგეს ჩემი „საკრამჩენიე" უნდა, მაგრამ ვერ მივართვი ტარხუნა.... ისეთი ამბავი აუტეხე, რომ მგონი ინსპექციამ მას გაუკეთოს „საკრამჩენია".

გაუხარდება ჩემი სიკვდილი არშაკ მეპაპიროსეს, რომელსაც შარშანდელი ნისია ვერ გაუნაღდე... გაუხარდება, უსათუოდ... იტყვის:—ასე გეკადრებათ... მე... ღმერთი... რჯული! ცუდი განზრახვით არაფერი მიქნია! ვერ გადავირჩინე ფული... გამაკოტრა ამ ვერანამ სახლი პატრონმა...

არც ვერიჩქას ეწყინება ჩემი სიკვდილი... მართალია, ერთ დროს ჩემზე ძვირფასი არავინ ყავდა, როგორც მან სთქვა, მაგრამ ეხლა ვერც უარს მეუბნება გადაჭრით და თანაც ძალიან უნდა, რომ მისი წერილებს ლიკვიდაცია უყო. ეშინია, საბუთად გამოიყენებსო... სულელი!.. თუ არ უნდა, ვინ აფრინდება კალთაში! გაყვეს იმ „პრახვოსტს", თუ „ზავხოზს", მისი ეშხით დღეში ოცდაათჯერ რომ ითხუპნება და იკრასკება! ჯანდაბას... აპაპაპა! მგონი გაექანა! ტყვილა მეჩვენება... არაფერიც არ არის! არც შენ იღუპები და არც შენი სახლის პატრონი... ხვალ დილით მოგადგება კარზე... მოიცა! ვიღაცა აკაკუნებს... ვინ არის ამ შუაღამეზე!:

— იპოლიტე! გღვიძავს?

კისერს მოვიჭრი, თუ სახლის პატრონი არ იქნება.

— ვინა ხარ? რა გინდა?

— ხვალ დილით „ნალოგი" უნდა შევიტანო და ფული...

— ოი! შენ ამოგძვრა სული! გათენებას ვერ მოესწრებოდი. გაიგო დღეს რომ ჯამაგირი მივიღე.. კუდიანია...

— დილით მოგცემ... რა გაჩქარებს!...

— არა... ისე, სხვათა შორის გაგაფრთხილე, რომ არ დაგვავიწყეს ხვალ.

— შენ დაავიწყდი შენს ჭირისუფალს!—ჩავიბუზღუნე ჩემთვის.

ხეგეირ-ბენ-შეიხ.

„ახალი აღმოჩენა"

მიწისძვრისა მიზეზებს
„ნაუკებში" ეძებენ...
ვა, მოვიდენ, მე მკითხონ,
ხომ უკეთ გაიგებენ:
ეს მიწისძვრა, ძმაოჯან,
სულ კახურის ბრალია.
გამოცდიდა ამას ვინც
ორი კვარტი დალია.

მიწის ძვრა ტელეფონით

(რეპორტიორის ნაამბობიდან)

შესავალი ყველაფრისათვის საჭიროა—სახლისათვის, რომანისათვის, კრებულისათვის და ამ წერილისათვისაც. ეს არის თქმა, რომელიც უნდა იცოდეს მკითხველმა:

„შუაღამე თბილისს ნამძინარევი კაცივით, ე. .ი მთვრალი პოეტივით, უახლოვდება. მე გავათავე მორიგი მუშაობა და მინდოდა მამაჩემის ხურჯინივით დამძიმებული ათასნაირი შთაბეჭდილებით ვსწვეოდი მუდამ სანუკვარ საწოლს. ვოცნებობდი ტრამვაიზე ფართოდ დაჯდომას, მორიდებულად ვახშმის ჭამას და... ეჰ, რაზედ არ ოცნებობს რეპორტიორი.

— მიწის ძვრაა მგონი... კი, კი მიწის ძვრაა!—წამოიყვირა გაზეთის მდივანმა და სალოკი თითი ჩემსკენ გამოიშვირა.

ვიცოდი, რასაც ნიშნავდა ეს... წავედი ობსერვატორიაში.

ერთი რედაქციიდან—ალლო, მომეცით 5—28.. ობსერვატორია, ა? ობსერვატორია, ობსერვატორია. ლაპარაკობენ რედაქციიდან. თქვენ საიდან ხართ? ა? დაგვანებე კაცო თავი რა დროს ლექსებია, ობსერვატორია მინდა... ა? ალლო, ალლო!

მეორე რედაქცია,—მომეცით ობსერვატორია. ჩქარა! რასა ჰგავს, ცენტრალურო, ასეთი სიზანტე! რაო, დაკავებულია? შემაერთეთ!..

ცენტრალური—გისმენთ, რომელი ნომერი?—ობსერვატორია!

კონსერვატორიიდან (ტელეფონთან მოსული ჩახველებით ხმას იწმენდს): —პარდონ, გისმენთ. თქვენ რომელ მომღერალს ეძახით? ა? ეს კონსერვატორიაა. ა? ხოო...

მესამე გაზეთიდან:—ერთი. თუ შეიძლებოდეს შემაერთეთ ობსერვატორიას. საიდან ლაპარაკობთ? დეპეშათა სააგენტოდან! ჰო, ობსერვატორიაა... ვისა ვსთხოვო, სეისმოგრაფიული ნაწილის გამგეს? ვინაა თუ ძმა ხარ ეს გამგე, იქნებ მისი გვარი მითხრა. ა? უჰ, კაი, კაი. მეც იმას ვეძებდი. მე გაზეთიდან ვრეკ... (ტელეფონში ისმის არასასიამოვნო სიტყვების კომბინაცია).

სხვა გაზეთიდან:—კაცო შენ საიდან ლაპარაკობ? ხო, თუ გაიგეთ რამე მიწის ძვრაზე? რაო- კინაღამ საშელნეები გადმოცვივდა მაგიდებიდან? კაი დაგემართოს!

პასუხი:—ასეთი კაი თქვენ არ მოგკლებოდეს! ახალი შარვალი დამესვარა მელნით. რას მეუბნებოდი?

ხმა საიდანღაც:—ხელს ნუ მიშლით! ობსერვატორია მინდა, ცენტრალურო, ცენტრალურო.... ცენტ...

ცენტრალური:—ობსერვატორია არ იძლევა პასუხს... კონსერვატორია გინდათ? მზად გახლავთ.

იგივე ხმა:—ობსერვატორია, კონსერვატორია! ფუ!... ობსერვატორია, კონსერვატორია, კონსერვატორია... ა? აღარც მე მახსოვს რას ჰქვია ობსერვატორია და კონსისტორია... გეომეტრია,, გეოდეზია... ხი, ხი, ხი, ხი...

კითხვა:—ამხანაგებო, ვინ იცით მიწის ძვრის შესახებ რამე!

ხმები:—ვინ ხართ? საიდან? გაიგეთ რამე კონკრეტული? ცენტრალური ხართ? ობსერვატორია, ობსერვატორია... გისმენთ..

ცენტრალურიდან:—ხალხო, რა მოხდა? რა ამბავია? ქვეყანა, ხომ არ ინგრევა?

ხმები ტელეფონით:—უშველეთ თავს დიდი მიწის ძვრა იყო. ჩქარა ობსერვატორია მოგვეცით.

—:—

გამოსავალი ყველაფრისათვის საჭიროა, ჩიხში მომწყვდეულისათვისაც, ცენტრალური ტელეფონის აბონენტისათვისაც და ფელეტონის ავტორისათვისაც.

მეორე დღეს გაზეთებში პეტიტით დაბეჭდილი იყო:

გუშინ ღამის 11 საათსა და ერთ-ნახევარ წუთზე ადგილი ჰქონდა საკმაოთ ძლიერ მიწისძვრას. პანიკას ქალაქში ადგილი არ ჰქონია

დ—ო.

მილიციელი: — გაჩერდი, თორემ გესვრი, შე ქურდო შენა!

მოქალაქე: — ძმაო, ქურდი არა ვარ. მე აქა ვცხოვრობ... მიწისძვრა იყო და მეშინია—სახლი არ ჩამოინგრეს

ლ ვარსი როწროწაძის მოხსენება

გურიის საშინაო მდგომარეობაზე

ჩვენი მრეწველობა

უკვე საიდუმლო აღარ არის ის ფაქტი, რომ ჩვენი მრეწველობა იზრდება. სამაზრო ტრესტის არსებობა, რომელშიაც გაერთიანებულია ჩვენი ქვეყნის მძიმე (რკინის მაღაზია) და მსუბუქი (წიგნის მაღაზია) ინდუსტრია, ამ ზრდის დამამტკიცებელი ფაქტია. მაგრამ ამხ. ერისტო აშენებას გვპირდება, და ეს საქმეც არ არის „ქორის-ბუდე"-ში დაჭრილი მორებით, რომელიც დაექანა დაბლა და მოდის გადმოგორებით; მხოლოდ საქმეა, — უსულო საგანმა იმდენი იგოროს, რომ ის ოზურგეთში ჩამოგორდეს.

მაგრამ მაგას იმდენი მნიშვნელობა არა აქვს. მნიშვნელოვანია და დიდ მომავალს იძლევა ჩვენი განათება. ჩვენი ტრესტის ელექტრო - სადგური, რომელიც დროგამოშვებით ახალ მთვარესავით გამოჩნდება და თავისი მიმკრთალი, მიბნედილი მბჟუტავ სხივებით საშუალებას აძლევს შეყვარებულ წყვილებს დასტკბენ ოზურგეთის ტალახიან და გასვრილ ქუჩებში.

აგრეთვე, ამხანაგებო, კარგსა და დიდ იმედს იძლევა ჩვენი სატყეო მრეწველობა, რომელსაც სათავეში ჩაუდგა ჩვენი მაზრის გლეხკომი და მაკვანეთის ტყეში დაამზადა ორიოდე ათეული საჟენი შეშა, რომლის გამოზიდვა და გამოტანა ბაზარზედ გასულ ზამთარში ვერ შესძლო, ხოლო ზაფხულზე წყალდიდობის გამო ვერ გამოიტანა და ზაფხულშიც ტყეში დარჩება, ვინაიდან, როგორც იცით, მუშა - საქონელს ზაფხულობით მთაში მიერეკებიან.

მინერალური სიმდიდრენი

გურია ერთობ მდიდარია მინერალური სიმდიდრეებით. ასკანის თავის საბან მიწას და ზემო - სურებში ამხ. მაკარი კიკვაძის მიერ აღმოჩენილ სალებავის მადნებს, დაემატა ერთი ახალი აღმოჩენა. ეს გახლავთ ნასაკირალის მინერალური წყლები, რომელიც აღმოაჩინა ამხ. მიხაკო ნიკოლაიშვილმა. ეს უკანასკნელი დაინიშნა ამ წყლების დირექტორად და არის იმედი, რომ ეს ნიჭიერი გეოლოგი ფართოდ დააყენებს ამ წყლის ექსპლოატაციას.

სოფლის მეურნეობა

ჩვენი ქვეყნის სოფლის მეურნეობაში უმთავრესი ადგილი უჭირავს ტყემლის კულტურას. როგორც იცით, ჩვენში ტყემალი გასულ წლამდე ითვლებოდა შინაური ბაზრის მასიურ მომხმარებელ საგნად, გასულ წელს **მიქელგაბრიელის საკრედიტო ამხანაგობის თავმჯდომარის ამხ. მჟავანაძის ინიციატივით, ჩვენ** შევეცადეთ მოსკოვის ბაზრის დაპყრობას. მართალია, საკრედიტო ამხანაგობამ იზარალა, მაგრამ ეს გამოწვეული იყო სათანადო პრაქტიკის უქონლობის გამო. წელს კი ვფიქრობთ, უფრო ფართოდ მოვკიდოთ ხელი ამ საქმეს და უფრო ფართო ზარალიც ვნახოთ.

მელიორაცია

მელიორაციული მუშაობა ჩვენს მაზრაში წარმატებით მიმდინარეობს. მართალია; მელიორაციული საზოგადოებები არ არსებობს, მაგრამ ამ საზოგადოების გარეშე [illegible] მდინარე ბჟუჟმა გადმოსვლა შემოქმედში, ხოლო ნატანებმა — სოფ. უჩხოში და „მორწყეს" როგორც შემოქმედის, დვაბზუს, ოზურგეთის თემები, ისე თვით ქალაქი ოზურგეთიც.

საბჭოს სექციების მუშაობა

საბჭოების და მისი სექციების მუშაობაზედ მე ბევრს აღარ შევჩერდები, ვინაიდან, რომ ვსთქვა, რომ—საბჭოები ცუდათ მუშაობს,-ტყუილი იქნება; ხოლო რომ ვსთქვა, რომ — კარგად მუშაობს, ესეც უფრო მეტი ტყუილი იქნება. ყოველ შემთხვევაში თქვენ შეგიძლიათ ამ ჩემი განმარტების შემდეგ სათანადო დასკვნის გაკეთება.

ოზურგეთი თუ [illegible]

ამ ბოლო ხანებში, ამხანა[illegible] საკმაო დისკუსია გაიმართა ოზურგეთის სახელწოდების გარშემო. ნამდვილი სახელწოდება არის ორ-ზურგ-ეთი. ამას ადასტურებს მართლა ორი ზურგის არსებობა ქალაქის ირგვლივ. ერთი ზურგი სამხრეთით, წინეთ სერის უბანი, ხოლო დღეს კი—ხოლოლაკათ წოდებული. მეორე ზურგი—ჩრდილოეთით, წინეთ „მეიდანზე", ხოლო დღეს— ნაძალადევათ" წოდებული. აი, ოზურგეთის შესახებ ნამდვილი ამბავი არა თურქულად საჭოჭმანები.

ტოქხინი.

სტუდენტის პრაქტიკული ვარჯიშობა

„დიდი საკითხი“

სომალის (იტალიის ახალშენი აფრიკაში) შავკანიანებმა რამდენიმე ხანია რაც დაიწყეს შარვლის ჩაცმა, მაგრამ ამის წინაალმდეგ კანონი გამოსცა გუბერნატორმა, რომელმაც შავკანიანებს აუკრძალა შარვლის ჩაცმა. სომალის მთავარი გუბერნატორის ასეთი უმსგავსო საქციელს ერთა ლიგაში ასაჩივრებს.

ჩემბერლენი (ერთა ლიგის დელეგატებს):— **ბატონებო, ეხლა ჩვენ ვადავდივართ ფრიად მნიშვნელოვან საკითხზე, რომელიც მიიპყრობს ჩვენს ყურადღებას.**

მ ზ ა დ ე ბ ა

საკურორტო სეზონისათვის

ახლოვდება საგარაკო სეზონი. გადაუჭარბებლათ შეიძლება ითქვას, რომ იგი კარზეა მომდგარი და ცალი ფეხი მოქალაქეთა ჯიბეში უდგია.

არ შევცდებით თუ ვიტყვით, რომ წელს საგარაკო სეზონი გაიხსნება კიდეც, რადგანაც ზოგიერთ კურორტებზე თითქმის ჩატარებულია წინასწარი კამპანია გასაქირავებელ ოთახების გამოსახვეტათ.

ასე თუ ისე, ოთახების გაცემა უკვე დაწყებულია და ნაწილობრივ დამთავრებულია კიდეც (ჩვენში დარჩეს და ვგონებ «ოთახები» - აღარც იშოვება, ყველა გაუქირავებიათ).

რაც შეეხება ოთახების ქირას, ისეთია, რომ ნახევარი ტყავი ავანსათ უნდა შემოივლო თავზე და გადასცე ვისაც ჯერ არს.

მოაგარაკეთა კვების უზრუნველსაყოფათ, როგორც სატარტაროზო სააგენტო იუწყება, გადადგმულია შესაფერი ნაბიჯი.

როგორც იუწყებიან, მიღებულია ზომები, რომ რძეში შესარევი წყალი თავის დროზე იქნას მომარაგებული, რადგანაც ადგილობრივი წყაროები და ნაკადები ვერ დააკმაყოფილებს მერძევეთა მოთხოვნილებას რძეში წყალის შერევის მხრივ.

მოაგარაკეების ფინანსიურ დარგის გასამაგრებლათ, აგარაკებზე წასასვლელათ განწირული მოქალაქენი ადგენენ ბიუჯეტებს, რომელთა დეფიციტი დაიფარება სესხით, ნაცნობ ნათესავებიდან.

სწარმოებს დაკვრითი მუშაობა ერთნაირი ტიპის ბოქლომების შესაძენათ, რომ ქალაქში დარჩენილ ქურდებს გაუადვილდეს საგარაკოთ წასულთა ბინების გახსნა და ნივთების საიმედო ადგილას გადატანა.

განსაკუთრებული ყურადღება ექცევა ტრანსპორტის საკითხებს. სადაც რკინის გზის ხაზი არ არის განზრახულია საცალფეხო გზების შეკეთება, რომ მოაგარაკეებს გაუძნელდეს ხრამებში გადაყირავება, როგორც მას გასულ წლებში ქონდა ადგილი.

ზოგიერთ ადგილებში მიზანშეწონილათ არის ცნობილი საურმე გზების გაყვანაც (მაგალითად ბახმარო), ისე რომ ბოლოს ცხენმა მაინც შესძლოს გავლა.

ცალკე დგას რქიან მატარებლის მიმოსვლის მოწესრიგების საკითხი, არის აზრი, რომ რქიანი მატარებლები დაინიშნოს არა მარტო შაბათობით (ისე როგორც უწინ იყო), არამედ ჩვეულებრივ დღეებშიაც, რადგანაც რქიან მატარებლის მგზავრებს ხშირად უხდებათ უბრალო მატარებლით მგზავრობა, რაც არღვევს შინაიურ და საერთაშორისო წონასწორობას.

რაც შეეხება დანარჩენ საკურორტო საკითხების ნაბიჯებს, ზოგი ახლა იდგმება და ზოგის გადასადგმელათ მიღებულია შესაფერი ზომები.

მალალური.

საბედისწერო სიცილი

ალბად ამ წერილზეც ბევრი ისე იტყვის როგორც ერთხელ ტრამვაიში მგზავრმა მგზავრს უთხრა:

— მერმე რაა, რომ „ტარტაროზში" ეწერა?! შენ გგონია სიმართლეა? იქ ბევრი ოხერი ხალხია და ყოველთვის იგონებენ ასეთ ამბებს!

მიუხედავად იმისა, რომ ჩემს გვერდით მჯდომი კაცი შეურაცყოფას მაყენებდა, მე მაინც სიჩუმე ვამჯობინე, თუმცაღა თავისთავმა მისაყვედურა:

— გლახაკი ყოფილხარ. კაცი გაგინებს და შენ კრინტსაც ვერ სძრავ!

მაგრამ მეორე ჩემმა თავისთავმა ასე დამშვიდა:

— შენ რა იცი! ნუ თუ არ გაგიგონია:

ზოგჯერ თქმასა არა თქმა სჯობს,
ზოგჯერ თქმითაც დაშავდების.

ჰო-და, ერთი სიტყვით, ბევრი არ დაიჯერებს, რომ ეს ამბავი სრული სინამდვილეა, ეს არც გასაკვირია, რადგან „სიცრუის მთქმელს მართალსაც არ დაუჯერებენო". ჩვენ კი ძალიან ხშირად გვიყვარს სიცრუის ლაპარაკი, რადგან იგი უფრო ეხება ენას, ვიდრე სიმართლის თქმა. ამიტომ არც გასაკვირია, რომ არც ერთი ჩვენთაგანი ჩემბერლენს არ უჯერებს, რომ მას მართლაც სწადია მშვიდობიანობა.

მართალია, ამბობენ, რომ: სიცრუეს მოკლე ფეხები აქვსო,—მაგრამ მე ეს არ მჯერა,—და არ მჯერა იმიტომ, რომ ჩემბერლენს ძალიან გრძელი ფეხები აქვს.

—რა შუაშია აქ ჩემბერლენი?!—იკითხავს უკმაყოფილოთ გაკვირვებული მკითხველი.

საქმეც ის არის (და უბედურებაც) ,რომ ჩემბერლენს თვისებად აქვს—სხვის საქმეში ჩარევა. აი აქაც, ამ ჩვენს ინტიმურ მასალაათშიაც კი ჩაგვერია,—და ამის შემდეგ რა გასაკვირია, რომ ჩინეთისა და ინდოეთის შინაურ ცხოვრებაშიაც მიაქვს თავისი ცხვირი.

მაგრამ ხომ გაგიგონიათ: შორი გზა მოიარე და შინ მშვიდობით მიდიო... ჰა, ჩვენც მოვედით და დავიწყოთ.

სიზმარსავით მახსოვს ეს ამბავი:

მეზობელი მძიმე ავად იყო. სამზარეულოს სახლში ქალები ფელამუშს ადუღებდენ. საწყალი ავათმყოფი მაშინ მოკვდა, როცა ქალებმა ქვაბიდან ფელამუში დიდ გობზე ამოიღეს. გაჩნდა კივილი. ქალებმა მიატოვეს სამზარეულო სახლი და მიცვალებულთან გამოიქცენ. ახალგაზრდა დაქვრივებული ქალი თმებს იწეწდა და სახეს იკაწრავდა. გული წაუვიდა. როცა მოაბრუნეს, ქალმა ეზოში გაიხედა და... აუტყდა შეუკავებელი სიცილი.

— გადაირია... ჭკუიდან შეიშალა!— იძახდენ მეზობლები და ქალს ეხვეოდენ. სიცილისაგან მოსავებული ქალი ჩაჯდა; ცოტა ხნის შემდეგ ძლივს ამოილუღლუღა და ხელი გაიშვირა ეზოსკენ:

— არა. არ გადავრეულვარ, არც ჭკუიდან შევშლილვარ... გაიხედეთ ეზოში! — და ქალს ისევ წასკდა შეუკავებელი სიცილი, რომელსაც აჰყვა სხვადასხვა ხმაზე და კილოზე სხვების სიცილ-ხარხარი. რა თქმა უნდა, ეს მიცვალებულს არ შეუმჩნევია და არც დაუნახავს, თორემ გაბრაზებული წამოვარდებოდა და ყველა დაუფეთებდა ანგელოსებს. ეზოში კი ცხელ ფელამუშში ჩურჩხელებსავით ამოსვრილ - დათუთქული მამალი და დედლები ფართხალობდენ და არ იცოდენ რა ექნათ. (თურმე სამზარეულოს სახლის კარები არ დაეკეტათ და ამიტომ მომხდარიყო ეს ამბავი).

ეს ამბავი ეხლაც რომ მომაგონდა, სადაც არ უნდა ვიყო, გამეცინება.

უწინ კი ხშირად ვიგონებდი და ამიტყდებოდა სიცილი:

— შენ, ეი, რა სულელივით იცინი!—დამიძახებდა მასწავლებელი და დამემუქრებოდა:—ნუ ხვიხვინებ მანდ გაუხედნელ კვიცივით, თორემ მაგ ყურებს ისე გაგიზრდი, რომ შუკაში ვეღარ გაეტიო!

მე კი ყურებს ყოველთვის პატივს ვსცემდი, რადგან იმათი შემწეობით ვისმენდი ჩემი ამხანაგის ჩურჩულს, როცა მასწავლებელი გაკვეთილს მკითხავდა.

ხანდახან ყურები კი მეტყოდენ საყვედურს:

— შე უსინდისო, არასოდეს გაკვეთილი არ იცი და ჩვენ გშველით—ვისმენთ როცა ამხანაგი ჩუმად გიჩურჩულებს, სამაგიეროთ კვირაში ერთხელ მაინც დაგვბანე-დაგვრეცხე, თორემ ამოივსება ნაგავით ხვრელი და მერმე გვიყარე კაკალი!

— თქვენი ლაპარაკი ერთმა შეუშვით, მეორემ გამოუშვით და ქარი წაიღებს სუფთა ჰაერზე. სადა მცალია ყურების დასაბანად, როცა ჯერ შოშიას ბარტყი არ დამიჭერავს!?! ერთ ყურში შეუშვით, მეორეში გამოუშვით!

— კი გამოუშვებ, შე ნუ მომიკვდე, მაგრამ რომ ვერ გამოვა, რადგან გამოსასვლელი აღარ ექნება და დარჩება თავში!

— თუ გამოსასვლელი არ ექნება, მაშინ არც შესასვლელი ექნება და არაფერი არ დარჩება ამ თავში.

— ეხლაც მასეა!—უიმედოთ ჩაიქნიეს ყურებმა კუდი და ჩემთან გასწყვიტეს დიპლომატიური ურთიერთობა და მოლაპარაკება.

ეს ერთი შემთხვევა.

მეორე კი ეს იყო:

—:—

ჩვენი სოფლიდან ქალაქამდე თორმეტი ვერსია.

ეტლი არ იყო და ამ მანძილის გავლა ქვეითითი მოგვიხდა. ჩემს ამხანაგს დედ-მამა ახლდა. ჩვენ სტუდენტები ვიყავით და ცხვირს მაღლა ვიწევდით თქვენს გამგესავით.

საკმაოდ დავიქანცეთ. ვნატრობდით — ეტლი შემოგვხვედრებოდეს. დაღლილობის გამო ლაპარაკის თავიც აღარ გვაქვს და მუნჯებსავით მივდივართ.

ამ დროს ამხანაგის დედა შეეკითხა ქმარს:

!?!

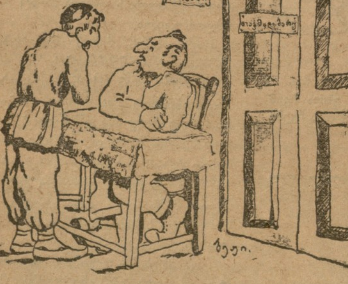

—თავმჯდომარე სად არის?

— კამპანიის ჩასატარებლად წავიდა.

— რა ვიცი,—მთელი წელიწადი ამისთანა კამპანიებსა და ქეიფობაში კი გაატარა და!..

ეროვნული ბიბლიოთეკა

დოლი

— ვასილ, ახლა რომ ფაიტონი წამოგვეწიოს, რას იზამ?

— რას ვიზამ და, გადავუხვევ განზე! აბა ხომ არ დავეჯახები!

აი, ამ პასუხმა იმდენი გვაცინა, რომ ჩვენ არც კი გაგვიგია ისე ჩავედით ქალაქში.

ეხლაც, როცა მომაგონდება ეს ამბავი და წინ დამიდგება მაშინდელი სურათი,—სადაც არ უნდა ვიყო, მეცინება.

და, აი, ამის გამო შემემთხვა ერთი ამბავი, რომელმაც მაფიქრებინა ამ წერილის დაწერა.

—:—

კინო-თეატრის დარბაზი მაყურებლებით სანახევროდ იყო სავსე. პირველი სეანსი ჯერ კიდევ არ დაწყებულიყო. თეატრი თანდათან ივსებოდა.

მოვერჩი გაზეთის კითხვასაც.

ჩემს გვერდით ორი ახალგაზრდა ქალი დაჯდა.

მომავალ დადგმების რეკლამებს დავუწყე თვალიერება.

ერთ რეკლამაზე თვალი მოვკარი მოხუცის სახეს, რომელმაც მომაგონა ამხანაგის მამა.

ჯერ გამეღიმა, ღიმილი სიცილში გადავიდა. ამავე დროს მომაგონდა ფელამუშისა და ქათმების ამბავი, რომელიც თითქმის თანაბარია პირველის.

სიცილს სიცილი მიემატა და ჯამში გამოვიდა ხარხარი. მეზობლებმა გაკვირვებით შემომხედეს. მე შემრცხვა, მაგრამ სიცილის „ტროიკა“ ვერ გავაჩერე. თავი დავხარე, რომ სხვებს არ დაენახა ჩემი ასეთი მდგომარეობა. მეზობელმა ქალმა ფეხები სავარძლის ქვეშ მოათავსა და მოკლე კაბა დაიწია. (ალბად მას ეგონა — განგებ დავხარე თავი, რომ მის წვივებისთვის მეცქირა).

— გადავჯდეთ სხვა ალაგას... ეს ვიღაცაა გიჟია და ვინ იცის როცა სანთელი ჩაქრება რას გვიზამს!—გადაუჩურჩულა ერთმა მეორეს და დაიწყეს თავისუფალ ადგილების თვალიერება.

ამ სიტყვებმა კიდევ უფრო ფართოდ მოხადეს სიცილის აუზს თავი. ის იყო მათკენ მივიხედე და დავაპირე თქმა, რომ მე გიჟი არა ვარ, რომ ამ დროს ჩაქრა სინათლე და მართლა გიჟივით წამოვარდა ჩემს გვერდში მჯდომი მანდილოსანი საზარელი კივილით:

— გიჟი... გაიყვანეთ... მიშველეთ!

მთელი დარბაზი ფეხზე დადგა. მილიციელმა ინსტიქტიურად დაასტვინა. სინათლემ ისევ იფეთქა. ყველა ჩვენსკენ იცქირებოდა. ამ ამბავმა უკვე გადალახა სიცილის ყველა ჯებირები და მე მართლაც ისე სულელივით ვიცინოდი, რომ ლაპარაკი აღარ შემეძლო.

— გიჟია... გიჟია... გაიყვანეთ!—მოისმა დარბაზში გუგუნი.

მილიციელი მოვარდა და ხელი მტაცა.

უცბად სიცილი დამაკვდა ტუჩებზე და მე გრძნობისაგან ავენთე.

— რაშია, ამხანაგო საქმე?—მრისხანე კილოთი და სახის გამომეტყველობით მივმართე მილიციელს, რომლის გვერდში იდგა თეატრის გამგე.

— გიჟია... წაიყვანეთ... როცა სინათლე ქრებოდა, ჩემი მოხვევა და კოცნა დააპირა. თავი ფეხებში ჩამიდვა! —ჰყვიროდა ქალი.

— ოოოოო! კიდევ კარგი გადარჩენილხართ!—ჩამოიძახა ქანდარიდან ვიღაცამ.

მე ისევ ამიტყდა სიცილი.

— გიჟია... გიჟია....

— გაიყვანეთ... გიჟია...

— ხულიგანია... ხულიგანი!—იძახოდა დარბაზი.

—:—

— კაცო, რას მერჩით? არა ვარ არც გიჟი და არც ხულიგანი!—ვეუბნები მილიციელს, რომელიც კომისარიატისაკენ მეპატიჟება.

— გიჟი თუ არა ხარ, მაშ რატომ იცინოდი მარტოდ?

— ერთად სიცილი თუ კი შეიძლება, რატომ არ შეიძლება მარტოდ სიცილი?

— შენ ვიღაცა ოხერი ხარ, მართლა გიჟი ყოფილხარ! ნუ თუ არ გაგიგონია: „მარტოდ სიცილი სულელობის მაჩვენებელია“-ო?... ანდა: „ერთი იცინოდეს—თავს ხცინოდეს“-ო?... აი, ეხლა ხომ დაგიმტკიცე, რომ შენ სულელი ხარ!? ეხლა ხომ მიხვდი, რომ შენ გიჟი ხარ? წამოდი კომისარიატში და იქ მოხვალ ჭკუაზე!

ვინ იცის რით გათავდებოდა ეს საქმე, რომ ამ დროს საიდანაც არ იყო, არ გამოევლო ამხ. ტარტაროზს, და არ დავეხსენი! თვარა ეხლა გამსახლში ვმჯდარიყავ როგორც ხულიგანი, ანდა ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში, როგორც გიჟი.

ისელი.

„სტუმარ-მასპინძლობა"

შალვამ ლხინი გადიხადა,
დაპატიჟა „ძმა - ბიჭები".
პავლეს პეტრე აედევნა,
პეტრეს მოყვა კიდევ სხვები.
„სტოლი" არის გაწყობილი,
არ აკლია ჩიტის რძეო.
„სტუმრებსაც" ხომ ეს უნდოდათ!
ამობრწყინდა ყველას მზეო.
რა კახური, რა „ხვანჭკარა",
რა იყო, რომ იქ არ დგმულა!
ტოსტს და „რეჩებს" ნულარ მკით-
ხავთ,
რა ექსპრომტი იქართქმულა.
გახალისდა მასპინძელი
მოლხენით რომ სხვებიც ნახა,
და ქუმსიაშვილის პოზით
„კირპიკი"-ც კი შემოსძახა.
გაოცებულ თავის სტუმრებს
მარტო ესეც არ აკმარა, —
გადმოახტა სუფრას თავზე
და ფოქსტროტიც დაუარა.
სადილაძემ ტაში დაჰკრა
და გაშალა წრე განზეო:
— როგორ გშვენდის გალიბანდი
და „ჩერკესკა" მაგ ტანზეო.
ბიჩოკაძემ წასჩურჩულა:
— ბიჭო, ტყუილს რად ამბობო?
ყვავის საფრთხობელასა ჰგავს
და შენ მაგრე რად აქებო!
მაშინ უთხრა **სადილაძემ**:
ბატი ხარ და სულელიო.
რას დაეძებ, მაგის თამაშს,
მუქთი კუბის მოველიო.
რო შევაქებთ,—გაიხარებს
და შევკერავ ამ ქებითო.
და ჩვენ კი რა გვეხარჯება,
ვახშმადაც აქ დავრჩებითო!

დონ - კიხოტი.

სპეცებს ჩვენ ვენდობით და ვაფასებთ. სამწუხაროდ მათში ისეთებიც არიან, რომლებიც ბოროტად იყენებენ ჩვენს ნდობას. ასეთი გამონაკლისების ყველა [illegible]-თან ერთად თვით მათმა კოლლეგებმა დაგმეს და გაჰკიცხეს.

(გაზეთებიდან).

ფიცი მწამს, ბოლო მაკვირვებს!

დაცოლშვილება

სწორედ ბედნიერება ყოფილა დაცოლშვილება. მეტადრე თუ ცოლი ისეთი შეგხვდა როგორიც მე მყავს. ქალათ ქალი მაინდამაინც არაფერი შელია, მაგრამ ისეთი ჭკუა - მახვილი და გონებიანია, რომ ახლანდელი მეცნიერები მასთან მიქარავენ.

მცვეყვანე თუ არა, მეორე დღიდანვე გამოიცვალა ჩემი ოჯახი.

— არაფერი საჭირო არაა წიგნები სახლში.—მითხრა ცოლმა. —რომელ დუქანში არ გინდა სამკითხველოა ყველგან გახსნილი. ესეც რომ არ იყოს, ეხლა მწერლობის დროა და არა კითხვის, და ჩემი წიგნები ბაზარში გაატანა მეზობლის ბავშს გასაყიდით. ხოლო წიგნების ალაგას ტუალეტი გამოსჭიმა.

— საწერი მაგიდა რა საჭიროა? აქ ხომ კანცელარია არ არის, რომ განსაკუთრებული მაგიდა იდგეს! მწერლები უშენოდაც ბევრია, თუ მაინცდამაინც გსურს სწერო, შეგიძლია ზლვის პირას; ასე იცოდა დიდმა მწერლებმა. ან სამსახურში სწერე, დრო უფრო ადრე გავა!

აქაც ვერაფერი ვნახე საწინააღმდეგო. ალაგდა ჩემი საწერი მაგიდა და მის ალაგას პატარა მაგიდაზე ლექსების ალბომი დასდო.

— ამაში ლექსებს ჩამიწერენ სტუმრები!

რაღა მეთქმოდა, დავემორჩილე ბედს.

— რაა ასეთი ბებერი რომ ჩამოგიკიდია ამ კედელზე?— შემეკითხა როცა მარქსის სურათს მიდგა.

— ეს მარქსია, ჩემო კარგო, ძველი სოციალისტი, მშრომელი ხალხის ბელადი, დიდი მეცნიერი და ნიჭის პატრონი. მაგას პატივს სცემს არამც თუ მარტო კომუნისტები; არამედ მენშევიკებიც და, წარმოიდგინე — მეც.

— მოგცლია ერთი შენც!—შემომიბღვირა მან.— ნუთუ ვერ გაიგე, რომ ძველების დრო წავიდა! ეხლა ახალგაზრდებს ეკუთვნის ქვეყანა, მაგის ადგილი აქ არ არის! სთქვა და მარქსის სურათი მოურიდებლად ჩამოხსნა.

— მაგი ვინღაა?—შევეკითხე როცა მარქსის ადგილას ახალგაზრდა ყმაწვილის სურათი ჩამოკიდა.

— ეს? ამას არ იცნობ? ძალიან ჩამორჩენილხარ ცხოვრებას? ეს ახალგაზრდა პოეტია; ძალიანი ნიჭი აქვს წერის, ეს ყველგან სწერს ლექსებს: გზაში, სახლში, თეატრში, ქეიფში; ტირილში და ერთი სიტყვით ყველგან. ნახე ჩემი ლექსების ალბომი, ნახევარზე მეტი მისი ლექსებია შიგ. სხვათაშორის ძალიან მეარშიყებოდა. წარმოიდგინე მისი სიყვარული ახლაც კი ჩამჩა გულში. ძალიან კარ-

გი ყმაწვილია. სწორედ. ერთხელ მოვიწვევ აქაც და გაგაცნობ უეჭველად, დუშკა ბიჭია, დუშკა!—ალერსით დახედა სურათს და ფრთხილად ჩამოჰკიდა კედელზე.

— ეტყობა კარგი უნდა იყოს—ჩავილაპარაკე მე და სახეზე სიწითლე მომადგა.

მალე ყველაფერი მის გემოვნებაზე იყო მოწყობილი.

— აი ეხლა მოვისვენებ—სთქვა მან როცა ყველაფერი მიალაგ-მოალაგა და ტუჩები „შეიკრასკა“.—აბა რას გავდა გაჯეჯგილ წვერებიანი ბერი კაცის სურათი რომ ჩამოგიკიდებია! ჭკვიანი კაცი რომელი იყო რომ წვერს არ იპარსავდა.

—:—

— მომილოცავს, მომილოცავს! — მილოცავდნენ აქეთ-იქიდან ნაცნობები. დაიწყო სტუმრობა და ქეიფობა ჩემსას. გათავდა ორი თვის ავანსი, მიემატა ურთიერთდამხმარე სალაროდან აღებული სესხი, კერძო ვალები და ნისია ყველა სავაჭრო დაწესებულებების.

— ამ ორ დღეს გამიტანეთ როგორმე — ვეუბნები ვაჭრებს—ცოლი შევირთე და სახარჯო მინდა, თორემ ერთი კვირის შემდეგ, როცა ცოლის მზითევსა და ფულს 'მივიღებ,—იცოცხლეთ მე თქვენ გადაგიხადოთ, ერთი ათად გიზღავთ!

— წაიღე, ძმაო, რაც დაგჭირდეს; აბა როგორ გაგაწბილებ ასეთ დროს! —მეუბნებოდნენ ვაჭრები.

ყველა ვაჭრიდან ავიღე ნისია და ერთი თვეც გავიტანე თავი. ავიღებდი თუ არა ერთიდან, შემდეგ მეორესთან მივიდოდი, იქიდან მესამესთან და ბოლოს იმ ქუჩაზე გავლას სულ ვანებებდი თავს. თითქმის ყველა ქუჩების დაჭრები მოვატყუე და ავიკრძალე კიდევაც ქუჩებში სიარული. სამსახური იქავე ყურის-ძირში მქონდა, მაგრამ იმდენი გზა უნდა შემომევლო, რომ დილის შვიდ საათზე წასული ძლივს ვასწრებდი სამსახურში მისვლას 9 საათზე.

— აბა, ერთი გავისეირნოთ — მითხრა ერთ საღამოს ცოლმა, რომელიც უკვე მომზადებულიყო წასასვლელად.

— გავისეირნოთ — ვუთხარი მეც და დამცხელა ტანში. გარეთ გამოვედით.

— აქედან წავიდეთ გენაცვალე — ვუთხარი, როცა გარეთ გამოვედი და საიმედო ქუჩის გზას დავადექი.

— მაქეთ რა მინდა! ბნელი ქუჩებით ვიარო რა გიჟი ვარ? წავიდეთ აქედან! —ხელი მომკიდა და წამიყვანა.

— ეს ქალია, კაცო, მდიდარი ქალი შეირთავო რომ ამბობდნენ? — მომესმა ჩურჩული და ხმაზედ ვიცანი, რომ ერთი მეხორცე და მეორე მეღვინე იყო, რომლების შიში ღამითაც არ მასვენებდა

— რა ვიცი მაგის ცოლიც კი...!—უპასუხა მეორემ და ჩემი ყურებით გამაგონა ჩემი სონიას „გაბედნიერება“.

— ჩემი ოცი მანეთი კი შეირჩინა, ძმაო, და!

— შენ ოცს სტირი და ჩემი ერთი ბოჭკა ღვინო მაგ ქალის მოყვანას მიახურა; მე მაგის...!—აქაც განმეორდა რამოდენიმე მაღალ სართულიანი „პატივისცემა“ ჩემი ცოლის მიმართ.

— როგორ უზრდელად იგინებიან! ნეტავ ვის აგინებენ ასე?—მკითხა ცოლმა.

— ისე, ტყუილა-უბრალოთ,—ხომ იცი ყასაბები და მიკიტნები რაებიც არიან! იმიტომ იყო, რომ ამ ქუჩით არ ვაპირებდი წამოსვლას!—ვიმართლე თავი.

პ. ობოლი.

სამტრედია

თუმც მზე გაზაფხულისა
ჯერ ჩვენ აღარ გვიგრძვნია—
მაგრამ მაინც ქალაქში
სუნით კვდებით ბიძია.
სიბინძურე ასეთი
არ უნახავს თვალებსა!
და საზღვარი არ უჩანს:
სივდა — სივალალესა.
და ამბობენ: არა გვყავს,
კაცი შესაფერია!—
ექიმ ბეჟუაშვილზე,
„სულთათანა“-ს მღერიან
რაფიელი, კლემენტი.
ძილში გათავდებიან!—
ასეთ ხანიტარიას,
ცეცხლი წაკიდებია.

—:—

თითქმის ყველა ვაწამე,
მოვსპე ლექსთა რითმებით!
მაგრამ ქარხნის ადგილკომს,
ვეღარ ვახლე თითებიც.
თურმე მთელი სიბნელე,
აქ ყოფილა გუნდებათ!—
ნაწილს ვიტყვი, თორემა
ნინა გაგვიხუნდება
„დაო“ ნინა! (იკადრე
ეს სახელის წოდება)
შენს გარშემო ქალაქში,
რაღაც ხმები გროვდება —
კარგს არ გიზამს მუშების:
კვნესა, წვა და გოდება.
„მოწინავე“ ოჯახში,
ბჭობა ჰქონდათ სიძეზე!—
ამ დროს „მუშა“ გაზეთი,
სწერდა არეშიძეზე.
წაიკითხა კანკალით,
თვის სახე რომ შიგ ნახა!
ხან ცას ეცა, ხან მიწას —
იმუქრება ის ახლაც.
რედაქცია „შეამკო“,
დამწერზე კი იბრძვისა!—
დააყენე „ტროიკა“,
ქალო, არეშიძისა...

ჭაგნელი ბზიკი.

სა[illegible]ი

საჯევახოური ხუმრობა

(ოზურგეთი)

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ოზურგეთში ცნობილია
ეს მოხუცი სქელი, მრგვალი.
მუდამ დადის ჩვენს ქუჩებში,
უფრო ხშირად არის მთვრალი.
გოგონებში ჩამწვარია
და უჭირავს მათზე თვალი;
ზოგი მოსწონს, ზოგიც უყვარს
და ედება ცეცხლის ალი.
ფეხები სულ გამოენგრა
პაემანზე ნაცანცალი,—
მაგრამ არვინ არა სწყალობს,
მუდამ არის ხახა-მშრალი.

„ხათა“.

სასადილოში

— ეს რა ამბავია საჭმელში?
— აკი სთქვით, რომ ცოცხალი მოგვეტანა!

ჩოხატაური

ჩვენი დაბის ზემო კუთხეში
ცხოვრობს ერთი დედაბერი..
ორსულ ქალებს უზოგველად
ანადგურებს ეს „ღვთის“ მტერი!..
— ზოგს „ჩერიის კუდით“ ჩხვლეტავს
და ზოგს კიდევ „წინდის ჩხირით“...
(ასე ამბობს სიკვდილის დროს
მომაკვდავი თვისი პირით.)
ეს ხომ ჩვენში ყველამ იცის,
დიდს - პატარას, ყველას ესმის, —
მარა მიკვირს, არც ერთი რომ
ბებრუცუნას თავს არ ესხმის!..
ამ რიგათ კი კვდება: კატო
ელპიტი და კვლავ ანეტა
სხვა რომ არ ვსთქვათ, ცოდვა არის,
ამ ქალების ასე ჟლეტა!..
დადის ქმრები მგლოვიარე,
სწერენ უხვად განცხადებებს, —
მარა მაინც ამ დედაბერს
ვხედავ უძლვის ხშირად კრებებს!..
ან კი რა ჰქნას? „მოღვაწეა“...
სხვებთან ერთად თანასწორობს,
ქალებს თუ ჟლეტს... მერე ეს რა?!
მაგიერში ორატორობს!..
მარა, ყოველ შემთხვევაში,
მოვახსენებ ჩვენს „ყმაწვილებს“,
სთხოვონ მაინც ამ მოხუც ქალს, —
ნუ დაგვიწყვეტს ცოლს და შვილებს!.

მწირი.

ხრესილის სასამართლოში

მოსამართლე: — მოქალაქე იუსტინე, სასამართლო გაფრთხილებს — ყოლაფერი მართალი სთქვა, თორემ დაისჯები როგორც ცრუ მოპასუხე.

იუსტინე: — ბატონო სუდია, გამიწყრეს გელათისა და მოწამეთის დავით-კონსტანტინეს მადლი თუ ტყვილი გითხრა.

მოსამართლე: — თქვენ, მოქალაქე იუსტინე, იყიდეთ თუ არა მათეს ადგილ-მამული, რომელიც ეხლა სახაზინოთ უნდა გადავიდეს?

იუსტინე: — ბატონო სუდია, მე არ შემიძლია კარგად ლაპარაკი და ჩემის მხრივ ილაპარაკებს ვექილი ქელბაქიანი.

მომჩივნები: — ქელბაქიანი იუსტინეს ცოლს ჰყვარობს და მაგას ვერ მივიღებთ.

იუსტინე: — ნათესავია, ბატონო, მაგი ჩემი ცოლის!

მოსამართლე:—რა ნათესავია?

იუსტინე! — მაგის ბაბუას ჰყოლია ჩემი ცოლის—ნატალიას გერის ნაცნობი ცოლად.

მოსამართლე:—მაშ არ მიიღება, როგორც სჩანს, საკმაო ნათესავი ყოფილა!

იუსტინე: — ბოდიშს ვიხდი, ბატონო სუდია, მაგრამ ჰგონია ჰყვარობს ჩემს ცოლს მაგი.

მოსამართლე: — რა საჭიროა ვექილი! შენ უნდა სთქვა ყველაფერი—როგორ იყო საქმე.

იუსტინე: — შვიდი წელია, ბატონო სუდია, რაც მე ის ადგილი მაქვს და ვმუშაობდი შიგ. მაგრამ წელს მევიდა ასეთი ცნობა, რომ სანახევროთ აღარ შეიძლება მიწების გაცემაო; ეილო და ქე წამართვა მათემ ადგილი.

მოსამართლე: — და შენ იძულებული შეიქენი ფულად გეყიდა არა?

იუსტინე:—არა, ბატონო, ფული არ მიმიცია, მაგრამ ერთი ულელი ხარი, მეწველი ძროხა, 40 ფუთი სიმინდი და ოთხი გოჭი კი მივეცი.

მოსამართლე: — რაც შენ საქონელი ჩამოთვალე, ყველა ეს შეადგენს თუ არა ფულს?

იუსტინე: — არა, ბატონო, ვაჩუქე მაგენი; თორემ ისე რავა მივცემდი, რავა ამოვაგდებდი ოჯახს?!

მათე: — ბატონო მოსამართლე, საქმე შემდეგშია: მაგი მამაჩემის ნათლულია და საუკეთესო მოყვარეც იყო ჩვენი ოჯახის; ბოვშობიდანვე ჩვენ ოჯახს ემსახურებოდა და მეც—გაუწიე მაგის წარსულ სამსახურს ანგარიში და ვაჩუქე ადგილ-მამული, რადგან მე ეხლა ქუთაისში ვცხოვრობ.

იუსტინე: — მეც ვაჩუქე, ბატონო ის საქონლები და სიმინდი.

მოსამართლე: — ასე რომ შენ მას აჩუქე და მან შენ გაჩუქა. მაშასადამე, უფულო გაცვლა-გამოცვლა მოხდა არა?!

იუსტინე: — ხო ბატონო სუდია, მასე იყო საქმე როგორც თქვენ ბრძანებთ.

მოსამართლე: — ხსენებული ადგილი ჩამოგერთმევათ ორივეს და სიმართლის დაფარვისათვის მოგესჯებათ ციხეში ჯდომა.

იუსტინე: — ბატონო ერთმანეთს ვაჩუქეთ!

ნატალია: — (იუსტინეს ცოლი): — არა, ბატონო სუდია, ჩემი ნამზითვი ფული მისცა 500 მანეთი იმ ადგილში... ორივე ტყუილს ამბობს მაგ ძაღლები!..

იუსტინე: — შენ, ქალო, სტყუი! შენ გინდა მე ციხეში ჩავჯდე და შენ კი შენს საყვარლებში გაერთო.

მოსამართლე: — (მილიციელს) გაიყვანე აქედან მათე და იუსტინე. განაჩენს გამოგიგზავნი და გადაეცით ქუთაისის ციხეს.

ნატალია: — კარგია ბატონო, კარგი!

რქანი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ენამ დალუპა

გამარჯობა, ივანე, გამარჯობა!—გადმოსძახა თავის ეზოში მომუშავე ივანეს ჭიშკრიდან ჯორზე მჯდომმა ჩასუქებულმა მღვდელმა ეპიფანემ.

— იცოცხლე მამაო!— მიაძახა ივანემ.

— გამიღე ერთი ჭიშკარი თუ კაცი ხარ, ივანე; ცოტა დავისვენო, აგერ მეორე სოფელში ვიყავი მიცვალებული გავასვენე და დევილალე. ცოტა არ იყოს, საჯდომიც მატკინა ამ ოხერმა უნაგირმა!—

ივანემ უკმაყოფილოთ ჩაიბურდღუნა რაღაც, არ ესიამოვნა მღვდელ ეპიფანეს სტუმრობა, იცოდა მისი ჭირვეულობა, რომ წასვლაზე აღარ იფიქრებდა, მაგრამ ჭიშკარი მაინც გაუღო. ეპიფანე მღვდელმა, ვითომც არ შეუმჩნევია ივანეს უკმაყოფილებაო, ქშენით შეაჩიჩქინა ჯორი ეზოში, ჩამოხტა და ოდის წინ სკამზე ჩამოჯდა.

— სხვა, რავა ხარ, ჩემო ივანე? რამდენი ხანია არ მინახავხარ; გეტყობა კარგათ ხარ, არ გჭირია ჩემი კითხვა!

— ეჰ, არა მიშავს!—უპასუხა ივანემ. გულში კი ეპიფანეს წყევლიდა.

კარგა ხანს იმასლაათა მღვდელმა, მოჰყვა ხვნა-თესვაზე, ზამთარზე, მოსავალზე, ინგლისზე, ჩინეთზე აგინა კომუნისტები და ვინიცის კიდევ რამდენი ილაპარაკა სხვა რამეებზე.

ივანე ბოძის ძირში იჯდა, ყურს უგდებდა მღვდლის ბოდვას და ხმას არ იღებდა.

ეპიფანეს პოლიტიკა კი სულ სხვა იყო: ლაპარაკი არც მას არაფრათ ეპიტნავებოდა, მაგრამ ვინაიდან ჯერ კიდევ სადილობამდე ადრე იყო, თითეულ წინადადებას სამჯერ იმეორებდა. ივანეც მიმხვდარიყო ხრიკებს და თუ როგორ აეცილებია დაუპატიჟებელი სტუმარი იმაზე ფიქრობდა.

სადილობის დრომაც მოაწია.

ღვდელმა დაამთქნარა. ივანესაც გადაედვა მთქნარება. მღვდელმა პირჯვარი გადაიწერა და ხითხითით სთქვა:

— ჩემი ხასიათი გქონია შენც ივანე: რომ მომშივდება, მამთქნარებს სულ!

— არა, მე არ მშია, მარა ცოტა ძილი მაკლია და იმიტომ.—უპასუხა ივანემ.

მამა ეპიფანემ დიდხანს იცადა, რამოდენიმეჯერ წამოდგა ვითომ წასასვლელათ, მაგრამ ივანეც ეშმაკურად იცინოდა გულში და თავისთვის ამბობდა:

— იწმაწურე რამდენიც გინდა, რომ გასკდე შუაზე მაინც არ დაგპატიჟებ!

ეპიფანემ ვეღარ მოითმინა, შიმშილისაგან ლიპი მთლად დაეფშუტა; შეატყო მასპინძელს, რომ სადილზე თაქს არ იცხელებდა და გადაწყვიტა წასვლა.

— აბა! ნახვამდის, ჩემო ივანე!

— მშვიდობით ღვდელო!

ეპიფანე ჯორზე აფორთხდა და ჭიშკრისკენ გაეშურა. ივანემ გაუღო ჭიშკარი. სრულიად დარწმუნებული იყო, რომ მღვდელი მიდიოდა და აღარ ბრუნდებოდა. ამიტომ პირის გამოსაწმენდათ, (როგორც იტყვიან იმერეთში) ეპიფანეს მიაძახა:—კარგი კი იქნებოდა, მამაო, სადილზე მოგეცადა!?

— უჰ! მოგიკვდა ჩემი თავი, ჩემო ივანე, მაგაზე გაწყენიო!—და მღვდელმა ჯორი ისევ უკან მოაბრუნა.

ივანე სიბრაზისაგან თითებს იკვნეტდა; ბრაზი მოსდიოდა მღვდელზედაც და თავის თავზედაც.

— აბა! სად მივაბა ეს ჯორი, ჩემო ივანე, რომ არ ეიშვას?!—ჰკითხა გახარებულმა ეპიფანემ მასპინძელს.

— აგერ მიაბი ამ ჩემ გასახმობ ენას, რომელმაც შენი დაპატიჟება მათქმევინა.—უთხრა გაცხარებულმა ივანემ და ღვდელს ენა გამოუწია!

ბალაჯან.

ღია წერილი

შვილო მოსე!

პირველად გისურვებ კარგათ ყოფნას და ბედნიერ ცხოვრებას შენი საყვარელი ცოლშვილით.

როგორც გავიგე, დიდი კაცი გამხდარხარ—პირველ ელექტრო-ტეხნიკური უბნის უფროსის თანაშემწეთ ყოფილხარ დანიშნული. ამ ამბავმა არამც თუ მე, მთელი აკეთი ვააკვირვა, რომ ასე უცბათ როგორ გადაახტენი თავზედ იმ კანდიდატებს, რომლებიც შენზე მეტი ნამსახური არიან და უფრო დიდ უბნებს ემსახურებიან. აქამდე ნასმოჩიკათ არ ვარგოდი და ეხლა „ნაჩალნიკი-“ს პომოშნიკი გამხდარხარ. მაგრამ აქ აუცილებლად პროტექცია გეყოლებოდა; ამაში შენი და ჩემი რძალის იმედი მაქვს; მოახერხებდით. — ჭკუით იყავი შვილო, და შესაძლებელია მალე ნაჩალნიკიც გახდე, რადგან, როგორც გადმომცა ჩემმა რძალმა, — მთელ უბანს მოსე განაგებსო, იმიტომ, რომ თვითონ უფროსი ცოტათი მოისუსტებს ცოდნაშიო.

როგორც მომდის ხმები, შენ ცხვირის მაღლა აწევა დაგიწყია. ასე, რომ ჯერ ხუთი თვე არ არის, რომ ნაჩალნიკობ და მთელი უბნის თანამშრომლები გადაკიდებული გყოლია; გარდა ამისა, რადგან შენი უთავობით საქმეებს ვერ უძლევები, ყველაფერი აწეწილ-დაწეწილი გქონია.

ის კი ძალიან მეწყინა, რომ ჩვენი ბარნაბაიჩს კვანტი გამოგიდვია. მართალია, შვილო, ნაჩალნიკი გახდი, მაგრამ კაცის კარგი ნაქნარი არ უნდა დაგავიწყდეს. შენ ბარნაბამ დაგბანა პირი და გამოგაჩინა ხალხში, თორემ ვინ გიცნობდა სუფსის მიყრუებულ უბანში. სამი წელიწადი კამანდიროვკაში გამყოფა, ფულები შეგაძენია, უბანში თავისუფლად იყავი, რადიოს სწავლობდი და აკეთებდი და შენს სამსახურს უფროსი მუშა ასრულებდა. იმან იყო, რომ წაგაყენა ნაჩალნიკის თანაშემწეთ და გადიკიდა სხვა მეხანიკები, რომლებიც შენ ყველაფრით გჯობიან. ჭკუით იყავი, შვილო; შენს სამსახურს გაუძეხი, კილაოზნიკობასა და ინტრიგანობას თავი გაანებე,— თორემ როგორც წაგაყენეს ისევე მალე ამოგიპანღურებენ მაქედან, ან ვინმე მოგთელავს მაგრად, გაგიხეთქს მაგ ლიპიან მუცელს და თვალი დაუდგება შენს მამას.

შენი მამა რემანოზი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ხსენებაც კი მეზარება

როგორა ხარ? როგორ მიდის შენი კერძო ვაჭრობა?

— გმადლობთ... „ძალიან კარგა“... ვიხრჩობი რაღა!

— რა ვიცი დუქანი კი საქონელით სავსე გაქვს და რაღა უნდა გახრჩობდეს?

— რა მახრჩობს და აგე აი, ის, ვერა ჰხედავ? მის სახელის ხსენებაც კი მეზარება.

— კოოპერატივი?

— ჰოო, ეგა, მაგის მამგონსა და დამაარსებელს გაუწყრეს ყველა ჩემი სალოცავები.

— ეე, რას იზამ, ეფრემ ვერდშიაც წერებულია ეგ უბედურება.

— არა ძმაო, არა ეფრემ ვერდში ისიცა სწერია, ბოლო კეთილი იქნება — მაგრამ ამ უბედურებას ბოლო აღარ უჩანს!

— მაშ სოკოებსავით უნდა განუწყვეტლივ იმრავლოს რაღა ამ კოოპერატივებმა!?.

— მერე, შენ რას გიშლის?

— როგორ არ მიშლის — ვიღრჩობი.

— რათა?

— როგორ თუ რათა? ის ადრე ალებს, მე გვიან—ის იაფად ჰყიდის - მე ძვირად!..

— ვისი ბრალია მერე?

— კარგია ერთი მამაგიცხონდა! სამი კაპეიკის სემიჩკა გიყიდნია და სამ თუმნისას მაბრაზებს!?.

„კურკა“.

ჩონგურს თოკები მოვუბი,
მოვმართე ჩქარა-ჩქარაო.
მე როხროხაძე გახლავარ,
გეგონოთ სხვა კი არაო.
ვისაც კი ესმა სიმღერა,
ყურები ჩამოყარაო.

ახალციხის კოოპერატივებში

გლეხი:— თუ ძმახარ ერთი გირვანქა შაქარი ამიწონე. (ნოქარი უწონის შაქარს, მაგრამ ქაღალდში არ უყრის).

გლეხი:—კაცო, ქაღალდში ჩამიყარე! სოფელში უნდა წავიღო!

ნოქარი:—ქაღალდი არ არის. თუ გინდა, მაგრე წაიღე. 33 კაპეიკის შაქარს ყიდულობ და 10 კაპიკის ქაღალდი გინდა?

გლეხი:— სოფელში უნდა წავიღო, კაცო, გამიფუჭდება მეთქი!

ნოქარი:— (დიდგულათ) —თუ გინდა ჯიბეში ჩაიყარე, თუ არ გინდა, და —მიბრძანდი! (გლეხი შაქარს ჯიბეში იყრის და ბუტბუტით გადის. შემოდის სხვა მუშტარი).

მუშტარი:— გვეგვე, რომ „სემიჩკა“ მიგიღიათ, ერთი კილო ამიწონეთ, კაია, სახლში გავახარებ.

ნოქარი:— ქაღალდი გაქეთ, რომ ჩავყარო?

მუშტარი:— მანდერ ტომსიკები დევს ჩამიყარე შიგ. (უჩვენებს დასტა ქაღალდის ტომსიკებზე).

ნოქარი:— ამაში არ შეიძლება. 25 კაპეიკის ვაჭრობთ და 10 კაპეიკის ქაღალდი გნებავთ? თუ არ გნებავთ...

მუშტარი:—კარგი, კაცო, რას ჯავრობ, აგე ამაში ჩამიყარე. (იღებს ცხვირსახოცს, რომელშიაც ნოქარი ყრის „სემიჩკას“—მუშტარი ბუტბუტით გადის).

ბიჭი:—ძია, ძია ერთი გირვანქა მარილი ამიწონე.

ნოქარი:— ქაღალდი გაქვს, რომ ჩავყარო?

ბიჭი:— არა; ეგერ იმაში ჩამიყარე (უჩვენებს ქაღალდის ტომსიკებზე).

ნოქარი:—(ყვირის)— მაგაში არ შეიძლება! სულელო! გაეთრიე გარეთ!

ბიჭი:— რათა ჯავრდები ძიაჯან? აჰა ქუდში ჩამიყარე. (ნოქარი მარილს ქუდში ყრის).

ქალი:— თუ შეიძლება ერთი გირვანქა ვერმიშელი ამიწონეთ!

ნოქარი:— ქაღალდი გაქვთ, რომ ჩავყარო?

ქალი:— აი, იმაში ჩაყარეთ (უჩვენებს ქაღალდზე).

ნოქარი: —უკაცრავათ, იმაში არ შეიძლება, ეპოსგან ნაბრძანები მაქვს, რომ ეგეთ წვრილმანებზე ქაღალდი არ გავაფუჭო.

ქალი:— კარგი, აწონეთ. (ნოქარი სწონის ვერმიშელს. ქალი პირდაპირ კალათში ყრის და ბუტბუტით გარეთ გადის).

ნოქარი:— (თავისთვის) კი არ გამიჭირვეს საქმე ამ ოხრებმა თავის ქაღალდით!

მუშტარი:— აი, ის კამფეტები რა ღირს?

ნოქარი:— კილო სამი მანეთი.

მუშტარი:— ერთი კილო ამიწონეთ.

ნოქარი: —(საჩქაროთ იღებს დასტიდან ტომსიკას და სწონის)— აი, ვაჭრობაც ასეთი უნდა: ქაღალდის ხარჯიც შეუმჩნეველია და ჩაყრა-აწონაც იოლია!

ვლადიკო.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

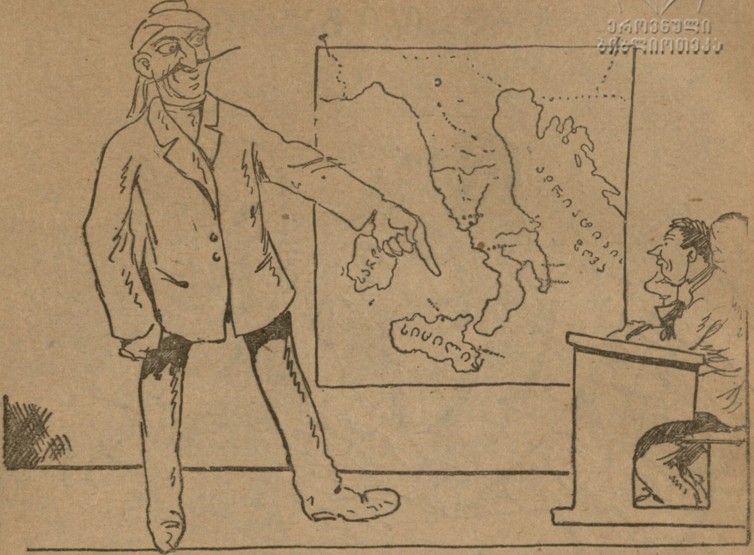

მოწაფე:—ბატონო ლევარსი, რატომ ჰქვია მაგ კუნძულს „სიცილია“?
ლევარსი:—იმიტომ, რომ უწინ აქ ცხოვრობდა მხიარული ხალხი, რომელიც მუდამ იცინოდა და, ალბად, ამიტომ ჰქვია „სიცილია“.

ჟურ. „ტარტაროზი“-ს რედაქცია აცხადებს

კ ო ნ კ უ რ ს ს

ი უ მ ო რ ი ს ტ უ ლ მ ო თ ხ რ ო ბ ა ზ ე

მოთხრობის შინაარსი აღებული უნდა იყოს ჩვენი თანამედროვე ყოფა-ცხოვრებიდან.

სიდიდით მოთხრობა არ უნდა აღემატებოდეს „ტარტაროზში“ მოთავსებულ ჩვეულებრივ მოთხრობებს; დაწერილი უნდა იყოს მელნით და გარკვევული ხელით.

კონკურსში მონაწილეობის მიღება შეუძლია **ყველას**, გარდა **ჩვენი** მუდმივი **თანამშრომლებისა** და **მწერლებისა.**

საუკეთესო მოთხრობების **ხუთ ავტორს** მიეცემა პრემია:

პირველი — 30 მან
მეორე — 20 „
მესამე — 15 „
მეოთხე — გაზ. „მუშა“ და ჟურ. „ტარტაროზი“ ერთი წლით
მეხუთე — გაზ. „მუშა“ და ჟურ. „ტარტაროზი“ ექვსი თვით.

გამოგზავნის უკანასკნელ ვადათ **დანიშნულია** 31 მაისი, რის შემდეგ მასალა აღარ მიიღება

წერილზე უნდა იყოს აღნიშნული **ავტორის სრული ვინაობა**: სახელი, მამის სახელი, გვარი, პროფესია და სწორი მისამართი.

სასურველია ავტორის **ფოტოგრაფიული სურათი**, რომელიც მოთავსდება ჟურნალში. მოთხრობა მოწონებული იქნება ჟიურის მიერ.

დაწუნებულ ნაწარმოებებს რედაქცია **არ ინახავს** და მათ შესახებ არც მიწერ-მოწერას აწარმოებს.

ჟურ. „ტარტაროზი“-ს რედაქცია.

პირდაპირი გაგებით

დედა:—რას შვრები შვილო? ფულის შეჭმა როგორ შეიძლება!?

— აკი მამილო გეუბნებოდა, რომ ორი ათასი სახაზინო ფული შეჭამეო! მაშ თუ ფული გემრიელი არ იყო და არ შეიძლებოდა მისი შეჭმა, მამილომ რატომ შესჭამა?!

პოლიგრაფტრესტის მე-5-ე სტამბა, კამოს ქ. № 62